

Maszkos táncok: a mongol *cam*

46

A *cam* eredete

A tibeti és mongol vadzsrajána buddhista gyakorlat egyik leglátványosabb, a szerzeteseken kívül a hívőknek, sőt az érdeklődő kívülállóknak is szánt szertartása a maszkos tánc; tibetiül *csam*, halha mongol nyelven *cam*.

Az összetett szimbolikájú *cam* rituálé fő célja az ártalmas (a rossz és gonosz) erők jelképes megsemmisítése és ez által a közösség, valamint az egyének megtisztítása a múltban felhalmozott bűnök szennyétől és az ártalmas erők hatásaitól.

A *cam* valószínűleg az ősi tibeti bön vallásban és a tételes vallások előtti hiedelmekben gyökerezik, de a buddhizmus diadalát ünnepli, melyet a helyi istenségek „megszelídítésével” aratott. A buddhizmus terjesztésének és sikerének egyik alappillére lett ugyanis a lokális jelentőségű szellemlények és istenségek „megtérítése” és buddhizált tiszteletének a kialakítása. Közülük több is megjelenik a *cam* tánc során.

A *cam* jelenleg ismert változatainak eredetmítosza egy, a 8–9. században élt indiai származású mesterhez, Padmaszambhavához kötődik, akinek nagy szerepe volt a jellegzetesen tibeti jellegű buddhista tanok kialakításában és elterjesztésében.

A mongol *cam*

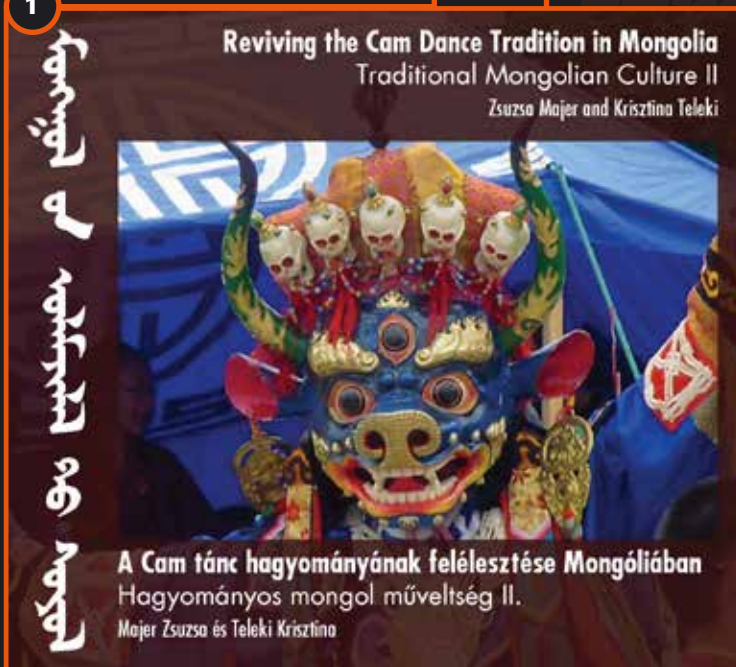
Bár a *cam* Tibetből számos területre elterjedt – úgy mint Nepál, Bhután, Kína és Mongólia –, az alábbiakban írott forrásokra és terepmunkaanyagokra alapozva a mongol változatot mutatjuk be részletesen (1. kép). A mongol *cam* hagyománya a buddhizmus „erényelvű”, úgynevezett sárga süveges gelugpa rendjéhez kötődik, és a 17. századi Tibetben alakult ki.

Az első mongóliai szertartásokra a 18. században (1723-tól kezdődően) került sor, és idővel egyre fontosabb eseménnyé vált a hívőket mind nagyobb tömegben megmozgató kolostori ünnepek között. A 20. század húszas,

BIRTALAN ÁGNES

A Mongol és Belső-ázsiai Tanszék terepmunkaalapú kiadványa a *cam*ról

1

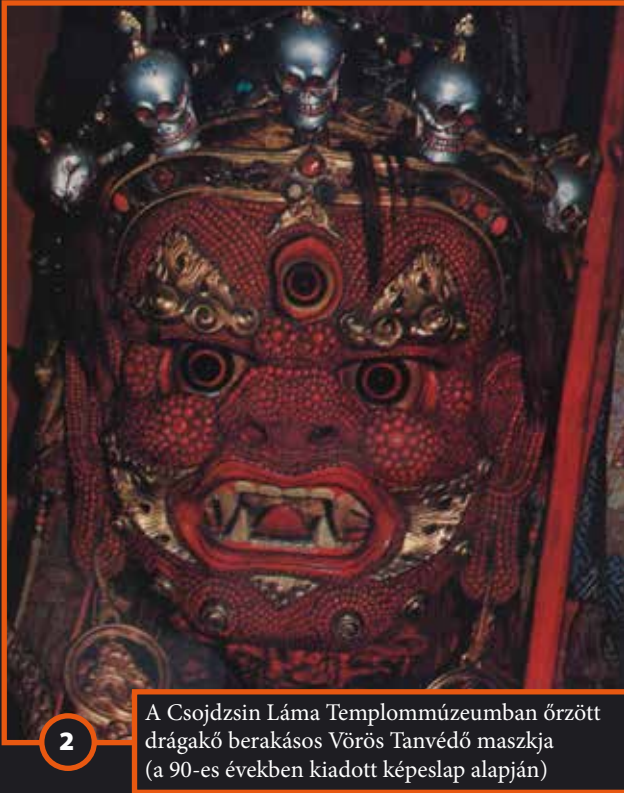
harmincas éveiben a vallásellenes szocialista ideológia hatására a legtöbb mongol buddhista kolostort lerombolták, a szerzeteseket (lámákat) pedig megölték vagy világi életre kényszerítették, például besorozták a hadseregbe. Ennek következtében a *cam* hagyománya megszakadt. A kilencvenes évek demokratikus változásai azonban ismét szabad vallásgyakorlatot hoztak

Mongóliában is, így az idős szerzetesek visszaemlékezései, a régi fotók, filmfelvételek és a múzeumi tárgyak segítségével sikerült a *cam* rituálék felevenítése. Napjainkban több ulánbátori és vidéki kolostorban is rendszeresen megrendezésre kerül a *cam* rituálé, mint a buddhista ünnepek és rituális gyakorlatok egyik legfontosabbika.

A vadzsrajána azaz a „gyémántút”, a buddhizmus egyik irányzata, melyben kiemelt szerep jut a rituáléknak; A halha pedig a Mongol Köztársaság nyelve, a tulajdonképpeni mongol nyelv. A tanulmányban ezen a nyelven szerepelnek a szakki-fejezések és a tulajdonnevek.

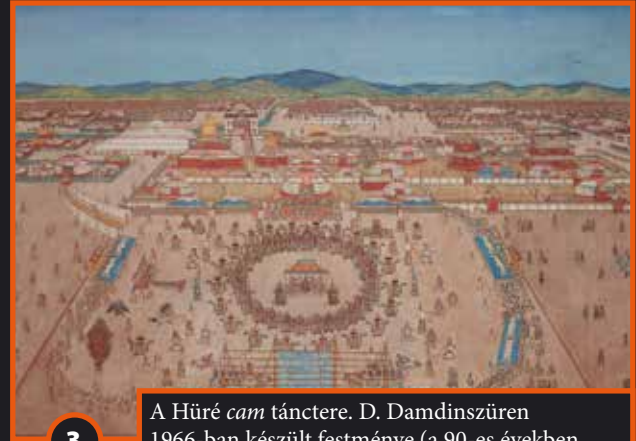
A gelugpa rendet, melyhez a dalai lámák is tartoznak, egy Congkhapa nevű tanítómester alapította a 15. század fordulóján. Mongóliában máig ez a legelterjedtebb szerzetesi rend.

A bön/bön egy tibeti eredetű szinkretikus vallás, mely a hagyományos hiedelemrendszerre épül, de iráni zoroasztrianus és buddhista elemeket is magába olvasztott.

2

A Csojdzsin Láma Templommúzeumban őrzött drágakő berakásos Vörös Tanvédő maszkja (a 90-es években kiadott képeslap alapján)

3

A Hüré *cam* tánctere. D. Damdinszüren 1966-ban készült festménye (a 90-es években kiadott képeslap alapján)

A szertartások idejét a holdnaptár alapján számolják ki, ezek általában nyárutó havára esnek, de az eltérő kolostori hagyományokban más-más az időpontjuk.

A viselet és az attribútumok

A szereplők, a táncot elsajátító szerzetesek az egyes istenségek mitológiájának és ikonográfiájának megfelelően varrt köntöst viselnek, melyet különböző további szimbolikus díszek ékesítenek. Ilyen például a csontkötény, a sámánszertartásokon használt bronztükrökhöz hasonló kerek fémrátét és a buddhizmus olyan jelképei, mint például a tankerek (szanszkrit *dharmacsakra*). Kezükben az istenségre utaló tárgyat (azaz valamilyen attribútumot), vagy a férfiprincípiumot és a megvilágosodást jelképező jogart (szanszkrit *vadzra*), esetleg a teljességet és az éberséget is megjelenítő jogarnyelű csengőt (szanszkrit *vadzra* és *gantha*), kardot, pálcát stb.-t tartanak.

Geszer kán fontos tibeti–mongol mitikus hős, a buddhizmusban hadistenként tisztelik, Tára istennő a buddhizmusban a női princípium és az anyaistennő egyik leggyakoribb megjelenési formája, általános oltalmazó szerepű, a Fehér Öregről lásd alább!

A *cam* típusai, helye és ideje

A *cam* általános célja a fentebb említett megtisztulás és az ártalmak távoltartása, de attól függően, hogy milyen istenség vagy buddhista szent van az adott szertartás középpontjában, különbözőek lehetnek az alpnarratívák. A teljesség igénye nélkül létezett például Geszer kánnak, Tára istennőnek vagy az úgynevezett Fehér Öregnek szentelt rituálé is.

A maszkos tánc mellett, mely elsősorban a mozdulatok és az öltözékek nonverbális kommunikációjára épül, van egy másik típus is, melyben a szöveghagyomány is erőteljesebben jelen van. Ez utóbbira példa a híres tibeti szent, Milarepa (1040–1124) életének és tevékenységének szentelt *cam*.

A sokféle istenséget felvonultató maszkos tánc zárása egy tűzszerartás, mely során elégetik az ártó erőket jelképező, fából vagy tésztából készült szimbolikus tárgyat, a szort így tisztítva meg a közösséget.

A rituálét a nagyobb kolostorok udvarán vagy azok közvetlen környékén tartották és rendezik ma is. A szakrális teret többnyire csonttal kevert mésszel rajzolják fel: egy négyszöget, benne koncentrikus körökkel, mely a Halál Urának palotáját szimbolizálja. Ez a táncter, mely az egyes szereplők mozgási lehetőségét is behatárolja.

4

Hasin kán (Kangxi császár) és fiai (a 90-es években kiadott képeslap alapján)

5

Bika és szarvas (fotó: Báthory Péter, Ulánbátor, 2006. augusztus 3.)

6

Namszrai a jószerecse patrónusa (baloldalt) (fotó: Báthory Péter, Ulánbátor, 2006. augusztus 3.)

A maszkok

A *cam* maszkok a különböző istenségek terkersképeken (tibeti *tankha*) és szobrokon is ábrázolt ikonográfiai jellegzetességei alapján készültek, zömmel igazi művészeti alkotások. A jelenleg használt típusok közül több is a Csojdzsin Láma Templom-múzeumban megőrzött maszkok formáját és díszítését követi.

Anyaguk papírmásé, noha eredetileg valódi aranyból készült festékkel és drágakőberakással díszítették őket. A maszkok mérete legalább kétszerese az emberi fejnek, viselője így valójában a szájníláson keresztül lát ki. Némelyik, mint például az úgynevezett Vörös Tanvédő korall-

A Csojdzsin Láma Templommúzeum eredetileg az állami buddhista jóskolostortemploma volt, melyet a szocializmus idején múzeumá alakítottak át.

berakással (6–7000 darabra tehető a számuk) készült feje, tetemes súlyú – körülbelül 30 kg (2. kép). A maszkkészítés hagyománya napjainkban szerencsésen újra felelevenedett, több tanulmány is részletesen bemutatja a folyamat egyes fázisait.

Szereplők és maszkok

A buddhista szertartásokon is használt hangszereken kísért tánc bemutatását több hónapnyi gyakorlás, valamint a rituálét megelőzően végzett meditáció előzi meg. A tánclépések és a karmozdulatok is felidéznek az istenségeket, a tekintélyes súllyal rendelkező öltözék és a maszk viselése ugyanakkor különös ügyességet kíván az előadó szerzetesektől, akik szemgyönyörködtetően kecsesen mozognak, szerepükhöz kapcsolódóan eltérő módokon. A rituálé 20–30 szerzetes aktív jelenlétét kívánja meg, ezért csak a nagyobb létszámú kolostorok képesek ezeket megszervezni.

Napjainkban a legismertebb és felelevenítése óta rendszeresen megtartott *cam* a mai Ulánbátor elődjében, lh Hürében („Nagy Kolostor”) tartott rituálé rendjét követi (3. kép).

7

Dzsamszran, a Vörös Tanvédő tánca, a maszkja papírmásé, drágakő berakás nélkül (fotó: Báthory Péter, Ulánbátor, 2006. augusztus 3.)

8

Fehér Öreg, a komikusan viselkedő természetisten (fotó: Báthory Péter, Ulánbátor, 2006. augusztus 3.)

9

Fekete kalapos táncos (fotó: Báthory Péter, Ulánbátor, 2006. augusztus 3.)

Az alábbiakban a tánctéren való megjelenésük sorrendjében ismertetünk néhány tipikus szereplőt:

Történeti személyek: a mongol történelem mandzsu időszakában (1640–1911) élt személyek, mint például a híres mandzsu császár, Kangxi (1663–1722; mongolul Hasin kán) és fiai. Maszkjuk mosolygós, emberi

vonásaik vannak, buddhista attribútumuk nincs – a császár egy buddhista imákhoz használt gyöngyfűzért tarthat a kezében (4. kép).

Helyszellemek: az Ulánbátort körülvevő hegyek gazdászellemei, részben a buddhizmus előtti szellemlények alakjában tűnnek föl. Ilyen például a fekete szakállú Kék Öreg, vagy a buddhista mitológiai lény, a zoomorf vagy antropozoomorf Garuda madár. Ez utóbbi jelenleg is a főváros védelmező szimbóluma.

Állatalakú istenségek: a szarvas- és a bikamaszkit viselő táncosok a Halál Ura kísérei, alakjuk fontos prebuddhista képzetekhez, így például a totemisztikus ősökhez is kötődik (5. kép).

Tanvédő istenek: a számos tanvédő istenség közül kettőt emelnék ki. A szerencse és jólét patrónusa, Namszrai, akinek alakját a népvallásban is kiemelten tisztelik, és a folklórban is gyakran megjelenik (6. kép). Arca aransárga, békés kifejezésű, fejét öt drágaköves korona díszíti. A haragvó Dzsamszran, a Vörös Tanvédő maszkja lehet az egyik legdíszesebb (lásd fentebb), a buddhista tan ellenségeit megfélemlítő ábrázata, három szeme van (így egy bölcsességszeme a homloka közepén) továbbá az öt fő negatív tulajdonság megsemmisítését szimbolizáló öt koponyával ékesített koronát és zászlós fejdíszet hord. Attribútumai nagy változatosságot mutatnak: íj és nyíl, lángoló kard, valamint a tan ellenségének kitépelt légzőszerveit megjelenítő szimbólum (7. kép).

Fehér Öreg: a buddhizmus által megzabolázott természetistenségnek (*Cagán Övgön*), aki a hosszú élet és a termékenység patrónusa is, számos alakja ismert a mongol és tibeti hagyományban. A *cam* rituálé során a legtipikusabb

10

Csojdzsó (Erlig kán), a Halál Ura (fotó: Báthory Péter, Ulánbátor, 2006. augusztus 3.)

ábrázolásait imitáló maszkkal jelenik meg: tar fejű, hosszú szakállú és szemöldökű, köntöse fehér, tipikus mongol viselet. Szerepe félig komikus, szórakoztatja a közönséget, cukrot ad a gyerekeknek, attribútumával, hosszú botjával megcsapkodja a jelenlevőket – ennek érintése egyébként szerencsehozó (8. kép).

Fekete kalaposok: feltehetően a bön valláshoz kapcsolódó szereplők (számuk változó, többnyire kilenc vagy több), maszkjuk nincs, viszont egységesen fekete kalapot hordanak (9. kép).

Csojdzsó, mongolul Erlig kán, a Halál Ura: a Hüré *cam* központi szereplője, kék bikafeje van, ikonográfiája az ind mitológiából ismert pokolfejedelem alakját idézi. Hitvesével érkezik, kettejük együttese a teljességet szimbolizálja (10. kép).

Röviden összegezve, a tibeti eredetű mongol *cam* rituálé tárgyi világának legjellegzetesebb részét a hatalmas maszkok képezik, melyek gazdag buddhista és prebuddhista vallási képzeteket és szimbolikát jelenítenek meg.

